

Komst, kan jeg godt forstaa, at dette Thing for sit Vedkommende vil tage til Udgangspunkt det, som det stod paa, før det sidste Forsøg paa Overenskomst paabegyndtes. Stjandt det jo strengt taget ikke vedrører, hvad der ligger for her, kan jeg dog overfor det ærede Medlem for Hjørring Amts 1ste Valgkreds ikke tilbageholde, hvad jeg iøvrigt tror, at jeg allerede i forrige Affsnit af Samlingen havde Anledning til at berøre overfor ham, at min Erklæring om, at det af ham stillede Møglingsforslag var uantageligt fremkom, efter at Fællesudvalgets Flertal for sit Vedkommende havde afgivet den samme Erklæring, altsaa med andre Ord en Antagelse af disse Forslag fra min Side vilde have været det Samme, som om det ærede Medlem vilde have ventet af mig, at jeg dengang skulde have stillet mig i Modsetning til dem, der hidtil havde støttet mig og været enige med mig — en noget stram Fordring.

**Timestad:** Naar det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), der fører Ordet paa Forslagsstillernes Vegne, før udtrykte sin Forundring over det Raafaldende i den høitærede Conseilspræsidents Formening om, at det ikke mindre skulde være Noget, der var Rigsdagen og særlig dette Thing magtpaaliggende, at de fornødne Bevillinger blive giivne, end det er selve den høie Regjering, tror jeg dog rigtignok, at alt det Raafaldende her er paa det ærede Medlems Side; thi den Opfattelse, som det ærede Medlem lægger til Grund, og hvorefter det er Ministeriet, der har at bede Rigsdagen, særlig Folkethinget, om som Naade at bevilge visse Udgifter, vilde være overmaade rigtig, naturlig og forsvarlig, hvis Meningen var, at Regjeringen skulde bruge Pengene til sit eget Lærv og ikke til Statens Lærv, og hvis det var Rigsdagens Medlemmer, der skulde udrede dem, og de ikke skulde udredes af Statskassen, men under en modsat Forudsætning, naar der er Tale om Udgifter, der skulle udredes til Statens Lærv, maa det aabenbart, som den høitærede Minister bemærkede, i lige Grad være den ene og den anden Del af Statsmagten magtpaaliggende at se disse Udgifter bevilgede, forsaavidt de ere fornødne og nyttige for Staten. Derfor kan jeg ikke andet end finde den hele Naade, hvorpaa det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) idag, ligesom ogsaa forrige Gang, har taget Sagen ved at betragte det som en særlig Naade af Folkethinget, om det vilde gaa ind paa den Finantslov, som det forrige Gang havde fundet forsvarlig, og de Udgifter, som det forrige Gang havde fundet nødvendige og nyttige, overmaade sjev og forfæret. Det ærede Medlem mente, at det skulde vidne om en særegen Blødhed hos dette Thing, at det nu vilde gaa ind paa den samme Finantslov, som det forrige Gang havde vedtaget. Jeg maa rigtignok sige,

at jeg kan ikke i de ærede Forslagsstilleres Forslag se noget Vidnesbyrd om Blødhed, ialtsald, hvis det ærede Medlem, som jeg maa antage, mener Blødhed paa Hjertet; thi det forekommer mig, at disse Forslag vidne om det Samme som tidligere, nemlig en fuldstændig Mangel paa Hensyntagen til den anden Del af Lovgivningsmagten, af Rigsdagen, den samme Skylden tilføjet af ethvert Hensyn til det andet Thing, som tidligere har lagt sig for Dagen ved denne Finantslov, Alt naturligvis under Forudsætning af, at det er Meningen at fastholde disse Forslag til det Sidste. Er det Meningen, at man paa senere Stadier vil vise den Smødekomen overfor det andet Thing, som man ikke tidligere har vist, og at dette kun er en taktisk Bevægelse, har jeg jo Intet dertil at bemærke. Jeg skal selvfølgelig ikke udtale mig nærmere om de foreliggende Forslag, men skal blot udtale, hvad det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) allerede har udtalt, at vi selvfølgelig maa stemme mod samtlige her foreliggende Forslag. Hvis der fra de Herrers Side havde vist sig noget som helst Tegn til Smødekomen overfor det andet Thing, vilde det ganske vist have været Gjenstand for Overveielse fra vor Side, hvilke af disse Forslag, vi vilde kunne gaa ind paa; men, som det foreligger, er der ikke den mindste Anledning eller Grund til at stemme for noget af dem. — Derimod skal jeg tillade mig at sige et Par Ord med Hensyn til en Sag, som af det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) er opfrøet til en Betydning, som det er saare langt fra, at den har, nemlig det Spørgsmaal, om de Poster, som angaa Beløb, der allerede ere komne til Udgift, skulle, uanset, at Statsregnskabet allerede er afleveret til Statsrevisionen, desuagtet gjøres til Gjenstand for et Efterbevillingsforslag, som forelægges Rigsdagen, eller om de regelmæssig bør overgives til Statsrevisionens Prøvelse, saa at de ad den Vej komme til en Overveielse i Rigsdagen. Med Hensyn dertil skal jeg bemærke, at det er aabenbart, at dette Spørgsmaal har overmaade ringe praktisk Betydning. Er først Udgiften stet, er det jo et Faktum, der ikke kan bringes til at gaa tilbage uden gennem en Rigsretsdom, uden derigennem at Folkethinget gjør et Ansvar gjældende overfor den vedkommende Minister. En Efterbevilling er jo i sit Væsen ikke andet end en Erklæring om, at man ikke vil gjøre Ansvar gjældende, og det er altsaa det Selvsamme, som der netop finder Sted i det Dieblif, man efter at Statsregnskabet er behandlet af Revisionen, forelægger det til Behandling her, og Rigsdagen da gaar ind paa at give Decharge, det vil sige ikke at gjøre Ansvar gjældende. Det er jo en nødvendig Forudsætning, der er fastslaaet gennem hele vor konstitutionelle Praxis lige fra det Dieblif, da man vægrede sig ved paa de første